

↳ Sopotnik Zoltán

Muníció

gondolja és zárja sorait,
mármint lelki értelemben.

Valami lejött fentről,
és az ilyen mindig nehezen
értelmezhető.

Tehát szúr.
A szomszéd szerint a Teremtő
zakójának rejtett zsebe
az. Leszakadt.

Csupa viasz lett tőle a
kert. *Közhely. Vogon zselé.*

Az anyag, a szájalom, a
rejtély. Áram ütötte egér-
lyukak gondolkodás
után.

Épp esszét készült írni
a mai költészetről.
Az avantgárd hiányról.
És akkor, bumm, ez.
Mármint lelki értelemben.

Rágyújt. Hátramegy
megnézni a vakondtúrásokat.
Vagy hátrafelé. Ráz a föld.

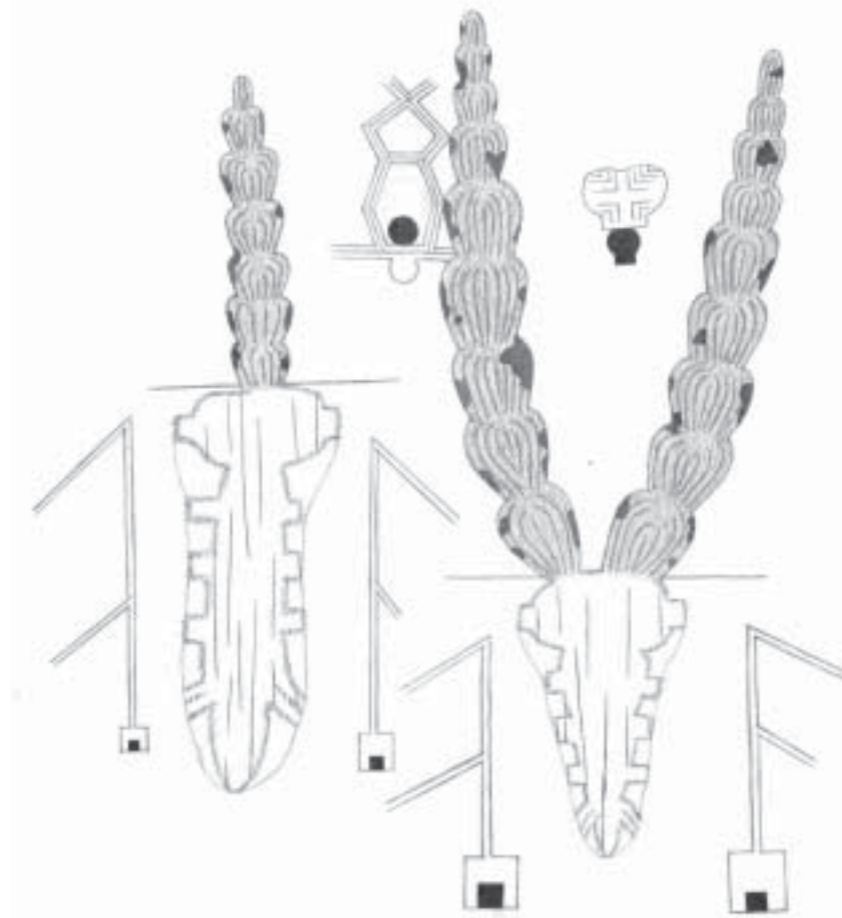
Léghajó

Az irónia mindent
átrendez. Utcaképet,
halott lakást, és a
telefonban önmagára
találó női hangot. A
sírás alján elhallatszik
Babilonig, amit
most terveztem újra.

Kevesen értik, sziszegem
a haragos tűzcsapnak
az esőben. Mintha élne,
miért ne? Elsőre valamilyen
állatnak néztem.

Az irónia segít. Túlélni
valahogy. Egy falunyi
idegent felébreszteni
a mérgező vasútállomáson.
Siessenek gyorsan, már
tetőn a politika.

És a megérkezés is
felépíthető belőle.
Látomásos költő,
léghajón ereszkedik
vissza. Beleakad
az erkélybe, mondhatom,
hogy most ez az ország.
Viszek ki forró teát, hideg van.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy egér. Egy háziegér, de ebben az új világban nem volt könnyű háziegérnek lenni, mert eltűntek azok a helyek, ahol egy egér meghúzhatta volna magát a házban. A régi lambériák, a vastag, málló falak, melyekbe lyukakat lehet vájni, a falépcsők, a kettős padló, a gerendás plafon, az álmennyezet. Nem tudott jól elbújni, ám emiatt többet látta az embereket, mint elődei. Látta és megfigyelte őket. Szerette volna megérteni a titkukat.

Haha, nevetett, hát az emberek sem mindenhatók. A reggeliző család, melynek a látványa így meghozta az eszét, fölfigyelt az éles cincogásra. Mi volt ez? Kérdezte az apa. Egy egér, felelte a 10 éves lánya. Na persze, gúnyolódott a 14 éves fia. Nálunk nincsenek egerek, nézett szigorúan a felesége. Lehet, hogy csak képzelődtem, vonta meg a vállát az apa.

Az egér homlokán a gond és öröm kifejezése jelent meg, úgy nézett, mint egy ember, a megértés nehéz pillantásával, ha látták volna akkor a család tagjai, azonnal maguk közé veszik az asztalhoz, ha látták volna akkor a rég szétesett Egerország elöljárói, azonnal megválasztják királyuknak.

Örömeiben előrejött a konyhaszekrény alá, és ott fel-le rohangászott. Értem őket, ember vagyok, kiabálta. Ekkor meghallotta a szekrény mellett, az etetőtáznál a kutya szuszogását. Sosem szenvedhette ezt a hosszú fülű, lógó hasú állatot, igaz, szót se igen váltottak eddig.

Nehogy azt hidd, hogy érted őket! Morrort a kutya. És ha érted is, nehogy azt hidd, hogy akkor rögtön elismerik ember mivoltodat! Én már tíz éve értem őket, és mindig valami kutya nevű állattal kevernek össze.

Az egér

↳ Vörös István

kérdései

Az egér meghökkent. Te azt hiszed, hogy nem vagy kutya? Ez nem hit kérdése, vakkantott a kutya. Ez tény. Én nem vagyok kutya. Én ember vagyok.

Fogd már be a pofád, Morzsi, bődült rá az ugatózó kutyára a fiú az asztal mellől.

Hogy beszélsz szegény Morzsival, méltatlankodott a kislány. Úgysem érti, bólogatott az apa is. Vagy lehet, hogy megérezte az egeret?

Hát, nem vesznek túlságosan emberszámba, dugta ki az orrát a szekrény alól az egér. Kis rózsaszín orr, nagy bajusz, mint az embereknek, két értelmesen csillogó gombszem.

És ebben a pillanatban ez a pillantás találkozott a kislánnyal. A lány elmosolyodott, és az egér tudta, hogy nyert ügye van, a lány fölismerte benne a hozzá hasonlót, az embert.

Apa, ott van, mutatott rá a kislány, a kutya idegesen morogni kezdett. Ebből nagy baj lesz, nem vigyáztál, a te fajtádat gyűlöli az ember.

Az anya ugyanebben a pillanatban már sikoltozva fel is ugrott a székre. Az egér zavartan előjött a szekrény alól, és igyekezett megnyugtanni az ijedt háziakat. Nincs semmi baj, mondta, ember vagyok. A titkokokat szeretném megtudni. Magyarázat közben két lábra állt, így csaknem tíz centi magas volt. Rápillantott az anyára, akit most sokkal szebbnek látott, mint eddig bármelyik egér- vagy más állatlányt, akivel csak életében találkozott. Szépnak látta és azonnal bele is szeretett. Elindult felé, mint aki meg van babonázva. Ne féljete, morogta, nem akarok semmi rosszat, feleségül szeretném venni ezt a csodálatos nőt, már-már fölmászott a szék lábán, melyen az anya sikoltozva és kivörösödött fejjel állt, aztán az apához fordult rövid, baráti cincogásra. Ön, a korábbi férje, természetesen visszalép a javamra.

A kutya csaholt, és az egér értette is, mit. Ilyen bárdolatlan szemtelenséget és óvatlanságot még sose láttam! Nem fogja túlélni.

A megijedt anya a székről a terített asztalra ugrott föl. Lesodorva a lábával a kenyérpírtót, föllökve a narancsleves dobozt. A földre esett két üveg pohár is, a cserepei veszélyes közelségben repültek el az egér mellett. Ekkor már kezdett gyanút fogni. Értelmetlenül cincogva visszahátrált a szekrény alá.

*

Fél óra múlva a családnak már mind a négy tagja elhagyta a lakást, csak a kutya hevert az előszobában levő rongyán. Az egér csak kora délután merészkedett ki a szekrény alól.

Én figyelmeztettelek, mondta a kutya.

Rendben, belátom, hogy ismered őket, de én meg fogom találni a titkukat.

És mindenkinek el is akarod árulni?

Árulónak tartasz?

Nem. Egérnek. Mondok én neked valamit. Ha délután megjelennek, egérmérget fognak hozni. Csapdát. Jó, ha rögtön ki nem hívják a féregirtót. Menekülj el ebből a lakásból.

Sajnos nem tudok. Nem sikerült sehohol sem járatot rágnom. De akkor hogy kerültél ide?

A te bundádba kapaszkodva jöttem.

Micsoda? Hogy mertél visszaélni a jóhiszeműséggemmel?

Bocsáss meg, akkor még nem tudtam, hogy ember vagy.

Tehát te magad is elismered? Ez jó. Tudod mit, cserébe segítétek megszökni. Ha délután sétálni visz a nagyfiú, te megint a bundámba kapaszkodsz, és megszabadulsz innen, az üldözések országából.

Hogy lehet valaki ennyire egérelles, mint ezek?

A kutyának tényleg igaza lett, egér ellen szolgáló eszközökkel fölfegyverkezve tért haza a család, így aztán csakugyan szükség volt rá, hogy a nagylelkű ajánlattal élve az egér elmeneküljön ebből a lakásból. Épp megcsapta az orrát a frissen kitett egérméreg izgató illata, már el is szánta magát, hogy belekóstoljon, amikor a kutya ráfordult: Indulás!

Beszaladt a szekrény mellett megálló kutya hasa alá, fölkapaszkodott a bundájába, és mentek is. Nagyon hosszúnak tűnt az út a parkig. Ott a kutyát végre elengedték a pórázról, szabadon előrefuthatott a távolabbi bokorcsoporthoz, eltűnt mögötte, és akkor az egér leugorott erős szagú szőrcomóiról.

Élj boldogul, és soha ne akard megtudni az emberek titkát!, búcsúzott tőle a kutya.

Hát talán a kutyáké vagy az egereké érdekeljen?

Igen, az jobb lenne.

Szerinted én egér vagyok?

Nézz csak oda, jön valami. Mit érzel?

Szentséges ég, egy macska. Innen sürgősen el kell tűnnöm. És te mit érzel?

Hogy meg kell védjelek, és ki kell törnöm a macska nyakát.

Akkor tényleg egyikünk se ember, mondta az egér, és mind a ketten elfutottak, de ellenkező irányba.

*

Kicsivel odébb az egér megpillantott egy nagyjából akkora madarat, mint ő.

Te ki vagy?, kérdezte tőle.

A veréb.

És a többiek, akik ugyanilyenek, mint te?

Azok az ellenségeim. El akarják enni előlem a magokat. Ők nem verebek.

Hallottál már az emberről?

Ki ne hallott volna? Olyan nagy, magas, majomszerű lény, és azt hiszi, mindenben ő uralkodhat.

Ez lenne hát a titka?

Nem hiszem. A titkukat nálam nagyobb madaraktól kérdezd! Azzal elröppent.

De ott állt az egér előtt egy galamb. Ha lépett egyet, a feje előre-hátra járt, kész csoda, hogy nem szédült el.

Mondd meg nekem, te csodálatos madár, ki a világ legbölcsebb lénye.

Te azt se tudod, hogy én galamb vagyok?

Én egy házba bezárva, két szekrény alatt éltem hetek, sőt talán hónapok óta, elfelejtettem, milyen a külvilág.

Jól van, ne magyarázkodj! Megmondom neked az emberek titkát: Nem tudnak repülni, és ez annyira bántja őket, hogy folyton a repülésről álmodnak.

Lehet repülésről álmodni?

Hogy te milyen buta vagy, kisegér. De az ember a legbutább, mert amiatt szorulnak állandóan vigaszra, hogy nem olyanok, mint mi, állatok, pontosabban, mint mi, madarak, akik tudnak repülni, még pontosabban az bántja őket, hogy nem olyanok, mint a galambok.

Akkor hát nem is az ember a világ legbölcsebb lénye?

Nem hát, mert a galamb az. Mi nem akarunk földhöz szegezett korcok lenni, mi repülünk, háztetőkön ülünk, vezetőkekről pottyangatunk az alattunk elsétáló emberekre, és többnyire el is találjuk őket. Csak a vak nem látja, hogy fölötte állunk az embernek.

*

Mindez meggyőzőnek tűnt az egér számára, de akkor fölbukkant egy dolmányos varjú és a galamb félelmében azonnal tovahussant. A varjú jóval nagyobb volt, mint a galamb, a csőre nagy fekete ék, melyből máris sunyi vihogás hallatszott.

A galamb senkinek nem áll fölötte. Ne higgyél neki! Látom, tudakozódsz, érdeklődsz. Ki engedte meg, hogy ebbe a parkba betedd a lábadat?

A kutya, nyögte az egér.

A varjú egy kicsit összerendezte, de azért úgy tett, mintha ez nem jelentene rá semmi veszélyt. És hol az a kutya?

Az egér ijedten nézett szét, de nem látta sehohol. Biztos másfelé rohagál, mondta, de akkor meglátta, hogy a kisfiú épp visszacsatolja rá a pórázt, és hazaindulnak. El se köszöntem tőle, futott át az egér fején. És valami honvág is, hogy ott még mindig nagyobb biztonságban volt, mint itt kint, a vadonban.

Ugyanabban a pillanatban a varjú nagyot káromgott. Itt felejtettek? És le is csapott a csőrével, fölemelte az egeret, akinek a feje, mellső lába balra, hátsó lába jobbra lógott ki a fekete csőrből.

Nem felejtettek itt, szólt összeszedve bátorságát ebben a szorongatott helyzetben az egér, nem felejtettek itt, én választottam a szabadságot, és azt akarom megtudni, hogy az ember énekel-e legszebben a teremtmények közül!

Dehogy! Káromgott a varjú, az egér kibucskázott a csőréből, és beszaladt egy kis üregbe a közeli fűcsomó alatt.

A varjú megszegyenülten csapott egy párat a szárnyával és a levegőbe emelkedett.

*

De hiába, mert a sárkány, ami ugyanabban a pillanatban megjelent itt a füves térségen, egyetlen fejmozdulattal bekapta. Igen,

egy sárkány volt ott, a feje kék, a torka vörös, a háta zöld. A gerince fölött éles tüskékből álló taraj futott végig.

Köszönöm, köszönöm, fújt tüzes levegőt szerte a parkban, úgyhogy a fű elkékült, a fák oldala vörös lett, a járda betonja megolvadt.

Nekem szóltál, te csodálatos lény?, kérdezte az egér az üregecske mélyéből, ahol most nehezen kibírható meleg támadt.

Neked, barátom. Ne félj tőlem, nyugodtan gyere elő.

De mit köszönsz nekem?

Hát azt, hogy megmenthettem az életed. Mindig szerettem volna jó és tiszteltreméltó lenni, és mindig szörnyetegnek tartottak.

Pedig te egyáltalán nem vagy szörnyeteg. Gyönyörű vagy.

Ne hízelegj!

Bocsánat. Meg tudnád mondani, hogy ki a legnemeslelkűbb lény? Talán az ember. Csak azért kérdezem tőled, mert te is olyan nemeslelkű vagy.

Téged az ember érdekel?

Igen, az ő titkát kutatom. Ezért járom a világot.

Elvinnél magaddal a vándorutadra?

Én téged? Egy egér egy sárkányt?

Igen.

Ó, hát nagyon szívesen. Ülhetek a hátadra?

*

De ez nem történhetett meg, mert egy közeli üregből kinyúlt két ügyes állatkéz, és berántotta magához. Az egér egy tágas helyre, egy ember által épített barlangba zuhant, ahol vezetőkek futottak. Termetes patkány állt szemben vele szuszogva. Na, kisöcsém, mondta, ne képzeld, hogy te majd csak úgy egy sárkány hátára ülhetsz.

Ha az engedélyedre van szükségem hozzá, akkor máris folyamodom érte, nagy, bölcs uralkodó.

Éntőlem ugyan nem kapsz semmilyen engedélyt, nem vagyok se nagy, se bölcs, se uralkodó. Nem ismersz meg? Én patkány vagyok. A dolog sokkal egyszerűbb, mint gondolod. Te itt maradsz, és én utazom a sárkány hátán. Aligha fogja észrevenni a különbséget.

Észreveszi. De különben is, mit akarsz te a sárkánytól? Érdekelnek talán az emberek titkai?

Köpök az emberek titkaira. Mindet tudom. És nem is akarok a sárkánytól egyebet, minthogy a lovam legyen.

Haha, akkor mondd meg a titkot, és tiéd a ló.

Ilyen könnyen elhagyod a sárkány barátodat?

Ezt nekem egyáltalán nem volt könnyű kimondani. Beszélj!

Az embereknek egyetlen titkuk van, az, hogy mindent, ami igazán fontos lehetne nekik, amit még föl lehetne használni, ellöknek maguktól, eldobják, vízbe szórják, elégetik. Aki uralkodni tud az emberek szemetén, minden titkukat ismeri, átlát rajtuk, és rendelkezhet is fölöttük. A legfontosabb tudásukat is csak lehúzzák a vécén, mint a romlott levest.

Tehát te úgy érzed, máris uralkodsz az embereken, és most a sárkányt is le akarod igázni?

Évszázadok óta tanulmányozom a szemetet, a kidobott papírokat, könyveket, régi ruhákat, eltörött szerszámokat, ételmaradékokat és edénydarabokat, mindent tudok róluk. Gyere, leviszlek a börtöncellába, nehogy kísértésbe ess és utánunk indulj.

Börtönbe akarsz zárni?

Nem börtön az, csak amolyan kapcsolótábla a metróban. Ne félj, nem halsz majd éhen, rágszálhatod a színes vezetékeket. Nagyon finom és tápláló.

*

Ahogy az üregeken és szellőzőkön át egyre lejjebb ereszkedtek, egyszer csak egy óriási alagútba értek. Két jókora vasfal magasodott az út mellett, amelyen mentek. Sín, mondta a patkány.

Az mi?

Eh, hogy te milyen buta vagy.

Igen, mondták már, de szerintem jobb butának, mint okosnak lenni, érvelt az egérke. A butákat nem zavarja össze az a sok fölösleges tudás, gondolat.

Meglehet. De most figyelj!

Valami fényes és zajos közeledett szemből. Kígyó, szisszent föl ijedten az egér.

Ökör, röhögött a patkány. Annál sokkal nagyobb és veszélyesebb. De ha nem mozdulsz onnan, ahol vagy, nem árthat neked.

Egy vasdoboz közeledett, és zúgott el a fejük fölött zajosan, fényesen, aztán váratlanul sötéten és mindvégig bűzös olajszagúan, a síneken egérnyi szikrákat vetve.

Amikor a jelenés elvonult, a patkány cinikusan felröhögött. Ez a metró volt, te tökfej.

*

Akkor azonban sokkal halkabb és mégis sokkal élesebb hang ütötte meg a fülüket, egy kígyó sziszegése, és kemény hasának fémes surrogása a betonon, talpfákon.

Nem is volt olyan buta a kisegér. Tényleg itt van egy kígyó, sziszegte a közeledő hatalmas állat. Óriásként magasodott föléljük fölemelt feje, hipnotizáló tekintetét rászegezte a patkányra.

Nem is volt olyan buta a kisegér, ismételte elhipnotizálva a patkány.

Mondd meg nekem, milyen hangot ad ki az egér, parancsolta a kígyó. De vigyázz, hármat kérdezek, ha legalább az egyikre nem felelsz jól, az életed az ára.

Ugat! Kiáltotta tántorogva a patkány. Igen, most már biztos vagyok benne, az egér ugat.

Buta vagy, patkány. Hogy képzelted, hogy te csak úgy elrabolod a sárkány, a nagy kék fejű sárkány barátait? Hogyan feltelezhetted az egyik legnagyobb állatismerőről, aki most épp az embereket akarja megismerni, hogy nem veszi észre egy patkány és egy egér különbségét? Milyen hangot ad a kutya?

Ciripel, biztos vagyok benne, hogy ciripel.

Nagyhatalmú kígyó, te a sárkánynak vagy a barátja?, kérdezte az egér elképedve.

Jól meggondoltad, tényleg cirpel a kutya? Sziszegte gonoszul a kígyó.

Ciripel, cirpel.

És a sárkány értem küldött téged?

Sajnos a metróalagútba nem fér be, szögezte le a kígyó. Aztán a patkányhoz fordult. Egy utolsó esélyed maradt. Milyen hangot ad az oroszlán?

Hápgog!

A hatalmas kígyófej odavágott a patkányra, aki azonnal el is tűnt a szájában. Mehetünk, mondta a kígyó.

De hogy felelhetett ekkora ostobaságokat ez a ravasz állat?

Van, amikor az embert a legnagyobb okosság is cserben hagyja.

*

A sárkány és az egér úgy örültek a viszontlátásnak, mintha évek óta barátok lennének. Hát, furcsa egy pár vagytok ti ketten, morogta a kígyó, miközben elégedetten hallgatta a sárkány hálalkódását.

Nem akarsz velünk jönni? Kérdezte az egér föllelkesülten. Az emberek titkai után repülünk.

Nem, köszönöm, inkább maradok itt, a földön, így a kígyó. Különben is, az emberek titka nem látható olyan magasból.

Hát honnan látható?

Ha belenézel a szemükbe.

És te láttad már?

Perssze...

Mit láttál?

Hogy milyen gyengék. Hogy egy pillanat alatt bárki rájuk tudja kényszeríteni az akaratát.

Bárki?

Na jó, aki erős. De te még nem láttál embereket tőled megriadva az asztalra menekülni?

Az egér nevetett. De láttam.

*

A sárkány a nyakán lehajtotta a tüskéit, kényelmesen rájuk lehetett telepedni. Az egér úgy elhelyezkedhetett köztük, mint valami kék fűből vetett szénaágyon, és a magasba emelkedtek. Köröztek a város fölött, az egér mutogatta a hidakat, a nagyobb utak nevét kiabálta, aztán bevallotta: Sosem jártam még ott, de egyszer egy térkép beesett az egyik szekrény alá, ahol laktam. Mire szétrágtam, meg is tanultam, ami rajta van. Mennyit ke-resték azt a térképet, de sose találták meg.

Ne lefelé nézz! Nevetett a sárkány.

Hanem hová? Hiszen az emberek titka érdekel minket.

Igen ám, de az nem ott van, ahol ők élnek. Ott már nem

hagytak helyet semmiféle titoknak. Azt hiszik, mindent tudnak.

De akkor hol van a titok?

Majd meglátod, mondta a sárkány, és egyre magasabbra emelkedtek. Beértek két felhő közé, és az egér elragadtatottan kiabált: Ez gyönyörű! De mi köze ennek az emberhez?

Ezekbe a pamacsokba az emberek mindig minket, állatokat látnak bele. Pedig azok csak a saját félelmeik és vágyaik.

Lehet, hogy valaki éppen most is felnéz ide és azt mondja, nézd csak, az a felhő olyan, mint egy sárkány, aminek a hátán egy egér lovagol.

Gondolod, hogy felhőnek néznek minket?

*

Mikor följebb értek, a fény lemaradt mögöttük, csak egy hatalmas kék bolygó látszott, ami a fél eget betöltötte, de már alattuk is ég volt, körülöttük pedig sötét. Néha elhúzott mellettük egy-egy űrhajó, műhold.

Ezek meg mik? Kérdezte az egér.

Az emberek küldöncsei, akik innen figyelik őket és látják el tanácssal.

Ezek az ember tanácsadói? Sárkány, hogy te mennyi mindent tudsz! Nem gondoltam volna, hogy az ember ide is följár.

Hát igen, sok helyre beteszi a lábát és a műszárnyát, ahol pedig nem is lenne semmi helye.

Te haragszol az emberre?

Hogy haragszom-e? Neked talán nem állít csapdákat? Sajtot meg diót tesz bele, és amikor odamész, mert azt hiszed, hogy meghívott valami baráti vacsorára, a fémkar rád csapódik. Nem aljas dolog ez talán?

Csak nem akarod azt mondani, hogy sárkánycsapdákat is csinál?

Mesék, történetek, melyek hazugságokat terjesztenek ró-lunk, a világ talán legbékésebb lényeiről. És mindegyik történetben legyőznek és kiirtanak minket. Holott mi nem eszünk embert, nem eszünk húst, de még növényt se, mi egy zsák kövön elvagyunk egy hétig.

*

Tovább emelkedtek, itt már műholdaknál lassabban mozgó és sokkal barátságosabb fénylabdák következtek.

Mik ezek? Kérdezte az egér tátott szájjal.

Ezek a csillagok, a csillagképek.

Ugye, hogy ez ember is tud békésebb dolgokat csinálni? Látnod milyen nyugodt mindegyik? Milyen bölcsek és okosak.

Nem az ember művei.

Nem?

Vagyis bizonyos mértékig igen. Ő adott nevet nekik. És belőlük próbálja megjósolni a jövőjét.

Hát az ember mindent magára vonatkoztat?

Persze talán minden rá is vonatkozik, bólogatott a sárkány

és tovább repültek, a csillagképek lemaradtak mögöttük. De egy darabig még mosolyogva hallgatták az utánuk hallatszó nyugodt beszédüket.

*

Hatalmas fényspirálok közé értek. Ezek a galaxisok, mondta a sárkány.

Már nagyon messze járunk az emberektől, ugye? Kérdezte az egér.

Ó, messze, messze, mi van messze? Az ember vágyai a galaxisok közé mutatnak, abban reménykednek, hogy ezekben a fénylabdáknak hozzájuk hasonló lények élnek.

És szerinted élnek?

Lehetetlen. Hogy is létezhetne az emberhez hasonló bárhol, még akár ilyen óriási pamacsokban is?

Sárkány! Hiszen te rajongsz az emberért. És szerinted patkány, galamb, egér vagy sárkány él ezekben a galaxisokban?

Patkány biztos, galamb talán. Egérnek is lennie kell valahol. És ha megnézed azt a pöttyös labdát alattunk, nos abból a galaxisból származom én, tehát ott sárkány biztos, hogy van.

*

Lehet még innen is tovább emelkedni?

Igen, most érünk el az ember legfőbb titkáig, vágyának le-rejtélyesebb tárgyáig.

Mi az?

Nem is sejtet?

Egy óriási sajt?

Hideg. Legfeljebb egy kicsit langyos.

Egy egérkirály.

Hideg. Legfeljebb egy kicsit langyos.

Egy óriási ember, egy király?

Melegsik, de nem fogsz rájönni magadtól. Minden ura és teremője, aki, akár egy nagy sajt, örökké eteti őket, mint egy király, örökké gondol rájuk. Isten.

Húha. A madaraktól már hallottam róla. De állítólag nem szabad a nevét kimondani.

Ez nem is a neve. Mondja a sárkány. És akkor, ahogy repülnek, meglátnak egy csecsemőt.

Ez lenne az? De hiszen még csak kisgyerek.

Lassan nő, nagyon finom lény.

Sárkány, kérhetek valamit? Menjünk vissza a földre.

Arra készültem. Innen már nincs tovább. Ez a világvége.

De még valamit szeretnék. Vigyük magunkkal a kisbabát, mutassuk meg az embereknek.

Akkor a sárkány odaröppent a fényágyon alvó kisededhez, óvatosan a kezébe vette, aztán elhelyezte a hátán az egér mellett. Az egér gyönyörködve nézte a babát.

Az útjuk azóta is tart. Fényéveken úsznak át, mint a megáradt folyón. Napszél fúj. Boldogan szelik a sötétet a Föld felé.